

Öreg vagyok már. Vénségesen vénnek érzem a csontjaimat. Sokszor gondolkok arra, hogy ha a Holdon, vagy valamelyik úrállomáson éltem volna le az életemet, akkor biológiailag húsz évvel lenne fiatalabb a szervezetem. Mivel 1969-ben nem volt más választásom, így hazatértem a Földre.

Az igazat megvallva, nem szívesen maradtam volna azon az idegen világon. Azóta kialakult egy szokásom. Minden év júliusában egyszer kiülök a házam teraszára, kezemben egy cetlivel, és a teliholdat bámulom, mely sárga fényével vonja be az éjszakai égboltot. Most is így van. Bámulom az eget, hol csak egyetlen felhő lebeg. Alakja egy nyitott tenyerű kézre emlékeztet, és úgy helyezkedik el a Hold előtt, hogy az ember azt hiheti, egy felhőkéz tartja a planétánkat kísérő égitestet. Az ég máshol annyira tiszta, hogy a csillagok szabályosan lezúdítyják több millió éves fényüket a Földre, és így körbeveszik ragyogásukkal a Holdat tartó kezet. Az egész olyannak tetszik, mintha egy fekete ruhás bábjátékos beleolvadva az űr sötétségébe, fehér kesztyűt húzván, játszadozni kíván a Holddal és az emberek sorsával. Elöttem, az asztalon néhány bulvár és áltudományos lap. Benne cikkek rengetege, melyek azt bizonyítják, hogy nem jártunk a Holdon. Ilyenkor elmosolyodom. Mert persze, jártunk a Holdon. Ott voltunk és jó, hogy ott voltunk, mert most jó pár dologgal lenne az emberiség és én is szegényebb.

A közvélekedés úgy tartja, hogy a sejtelmes dolgok teliholdas éjszakákon kezdődnek. 1969 júliusában is teliholdas éjszaka volt, s olyan események sorozata zajlott le, mely több volt a különösnél. A megrendítő eset alig hihető, pedig hátborzongatóan igaz. Azon az éjszakán, mely metszéspontja volt az egymás mellett létező univerzumok találkozásának, tér és idő gabalyodott egybe, oly erősen, hogy úgy gondolom, csak az Isten vághatja szét az így keletkezett rejtély gordiuszi csomóját.

1969. július 16-án 14 óra 32 perckor feldübörgött a hordozórakéta. Egy Saturn-V rakéta legtetőjén egy kis kabinban ülni olyan volt, mintha több millió ágyú csővéen trónolna az ember. Az egész szerkezet irtóztatóan remegett és kirázta az emberből a lelket. Minden recsegett és ropogott. Az űrhajóst meg elfogta a halálfélelem. Az egész legénység agyán átfutott a gondolat, hogy mit keresünk mi ott. Olyan pánik járta át az ember fiát, hogy ujjai görcsösen markolták a levegőt. Az irányítók próbáltak nyugtatgatni bennünket, ami vajmi csekély eredményt hozott. Nos, nem szégyellem, de mindannyian üvöltöttünk, amikor beindultak a hajtóművek. Egy fordított máglyán voltunk, és egyikünk sem akart a tudomány szentélyén meghalni.

Amikor már elviselhetetlenné vált a rázkódás, a rakéta emelkedni kezdett. Mindenhonnan süvítést és bömbölést hallottunk. Azon imádkoztunk, hogy csak szét ne essen a rakéta, vagy fel ne robbanjon. Tudtuk, csúnya halál az elégés. Roppant erő nyomott minket az ülésbe, kipréselve a levegőt a tüdőnkől. Erősnek kellett lennünk, nehogy elájuljunk. Lábnk izmait megfeszítettük, majd elernyesztettük és ismét megfeszítettük. Így próbáltuk a vért az agyunkba pumpálni és megakadályozni, hogy a lábaink ereibe szaladjon. Kétségbeesett zihálással préseltük ki a levegőt a tüdőnkől és szívtuk vissza. A hihetetlen gyorsulás rettenetes fájdalmat okozott testünkben, de büszkén vallom, hogy kibírtuk.

Amíg a hordozórakéta levált, az egy örökkévalóságnak tűnt. Aztán beállt a csönd és a súlytalanság. A tárgyak elkezdtek lebegni körülöttünk. Kikapcsoltuk biztonsági öveinket és úszni kezdtünk a kabin terében. Mámorító érzés volt. Kint voltunk. Elszakadtunk a Föld visszahúzó ölelésétől. Önállóan és valljuk be, kissé elárvulva megkezdtük utunkat a Hold felé.

A start utáni 76. órában álltunk holdkörüli pályára. Földünk kísérője betöltötte a horizontot. Megcsodáltuk sebzett felszínét, mely pár órára házigazdánk lesz. Évmilliók meteorit bombázásának történelmét láthattuk. Hatalmas krátereket fotóztunk. Valóban olyan volt, mint egy lyukacsos sajt. Körpályánk során láttuk a Hold napperzselté fényes, valamint a hideg mardosta sötét felét is. Emlékszem, ott szorongtunk az aprócska ablaknál, és mindegyikünk a Monolitot kereste a Hold sötét felén.

Akkor még nem sejtettük, hogy mi is – csakúgy, mint Clark regényének hősei –, találunk valamit a Hold felszínén. Közelebbről szemlélve a Holdat, már nem tűnt olyan barátságosnak, mint a Földről. Egy poros és kietlen világ fogadott minket. Persze, sokat elmélkedni nem lehetett. Előkészültünk, hogy a komppal leszálljunk a Holdra. Ellenőriztük a műszereket, és a landolási egység komputerét. Kiszámítottuk az üzemanyag készletet, amit a földi irányítószemélyzet elég szűkre szabott. A számítások eredménye nem volt szívderítő. Hibázni nem lehetett. Tudtuk, ha jól landolunk a Holdon, csak annyi üzemanyagunk marad, amivel éppen visszajuthatunk még a parancsnoki egységhez. Ha elvétjük, túlfutunk és sokkal több üzemanyagot fogyasztunk a kelleténél, akkor ugyan leszállunk, de örökre a Hold foglyai maradunk.

A műszereket rendben találtuk, így július 20-án megkaptuk az engedélyt a leválasztásra. Elindultunk a *Mare Tranquillitatis* felé. A *Nyugalom Tengere* nem tartalmaz vizet. A Földről nézve sötétebb a felszíne, ezért hitték réges-régen, hogy víz lehet benne. Csak port tartalmaz. A csillagok... az Univerzum porát.

Földi idő szerint 21 óra 18 perckor kézi irányítással sikeresen landoltunk a síkságon. Minden idegszállammal azon voltam, hogy pontosan a megadott helyen tegyem le az egységet. Kicsivel a tervezettnél arrébb sikerült landolnunk. Nagyot fújtam, mikor a komp zökkenve megérkezett. Ha tehettem volna, letöröltem volna homlokomról az izzadságot.

„Megjöttünk. Isten hozott, Ember!” – sóhajtottam magamban.

Aznap újabb számításokat végeztünk a komp belsejében. Többször is ellenőriztük, maradt-e elég üzemanyag a tartályban. Istennek hála, maradt. Másnap 3 óra 56 perckor nekikészülődünk, hogy elhagyjuk a leszállási egységet. Kinyitottam a komp zsilipét. Szívem hihetetlen ütemben vert az izgatottságtól. Houston előtte parancsba adta, hogy amikor kilépek a Hold felszínére, valami történelmileg emlékezeteset mondjak. Megint izzadtam, mint egy ló, mert semmi sem jutott eszembe. Aztán, mikor csizmám lenyomata megjelent a poros, idegen világon, kinyögtem azt a mondatot, amit ma minden kisiskolás kívülről fúj...

Pár másodperc múlva a társam, Aldrin is kint volt. Örömeben ugrálva, futva ízlelgette a Hold jóval kisebb gravitációját. Követtem a példáját. Mint a kisgyerekek, ugráltunk, megrészegülve az élménytől, hogy mi vagyunk az elsők ezen a világon. Később felülkerekedett a kötelességtudat, lehiggadtunk és elkezdtünk dolgozni. Szeizmómétereket raktunk ki, hogy a tudósok megállapíthassák, vajon a Hold aktív égitest-e vagy halott világ. Amíg ott voltunk, nem éreztünk rengéseket, ennek ellenére mikro-rengések is előfordulhatnak, melyeket a durva emberi érzékszervek nem fognak fel. Holdközvetet gyűjtöttünk, és TV-közvetítést rendeztünk a Holdról. Leraktuk a lézerref-

lektort, hogy majd megmérhessék a Föld-Hold pontos távolságát. Mikor elkészültünk a tudományos munkával, megengedték, hogy kicsit kiránduljunk a Holdon.

Jó pár sziklát megnéztünk. Egy idő után kezdett unalmassá válni a dolog: szikla, szikla hátán. Nem volt más látnivaló. Fogtuk magunkat és vissza akartunk térni a komphoz. Ekkor láttuk meg azt a valamit. Egy hatalmas kődarab volt. Ahogy közelebb értünk hozzá, megrökönyödve vettük észre, hogy faragott kőről volt szó. Döbbenetünk még nagyobb lett, mikor felfedeztük rajta azokat a különös hieroglifákat. Hitetlenkedve tapogattuk a kő oldalait. A szakfander durva kesztyűje alatt is éreztük a faragások dombjait és völgyeit. Jelentettük, hogy találtunk egy furcsa valamit, amin jól kivehetően írás van. Persze, mindezt virágnyelven közöltük Houstonnal. Illetéktelen személynek csupa zagyvaságnak tűnt a mondókánk, de az irányítás tudta, miről van szó. Halandzsáztunk Mikulásról, meg mindenféléről. Utasítottak, hogy fényképezzük le többször is, de ne mozdítsuk el. Maradjon csak szépen a helyén. Futkosott a hátamon a hideg, és elfogott a paranoia. Állandóan azt éreztem, hogy figyelnek minket. Amilyen gyorsan és alaposan csak lehetett, lefotóztuk a Hold Rosette-kőjét és vissza galoppoztunk a kompa. Másnap 18 óra 54 perckor startoltunk a Hold felszínéről. Szinte menekülve tértünk vissza a Columbiára. Boldogok voltunk, hogy hazamehettünk a Földre. Örültünk, hogy az első emberi holdutazás sikerrel járt, de a kőről nem beszéltünk. Ajkunkat a jeges borzalom pecsételte le.

Július 24-én léptünk be a Föld légkörébe. Újabb idegborzoló pillanatok következtek. Ha nem a megfelelő szögben jutunk be, akkor vagy elégünk a súrlódási hőtől, vagy lepattanunk a légkörről, mint a víz felszínére laposan dobott kő. Szerencsére minden simán ment: 17 óra 50 perckor csobbantuk a Csendes-óceánba. Egy csapat helikopter érkezett a leszállás helyére. A kabinban hallottuk a dübörgésüket. Aztán nyílni kezdett a zsilipajtó, és orrunkat megcsapta az óceán sós illata. Hihetetlen érzés volt. Végre biztonságban, itthon voltunk. A USS Hornet fedélzetére vittek minket biológiai védőruhába öltöztetve. Augusztus 12-ig voltunk karanténban. Az alatt sokat gondoltam a kőre. A kővön lévő írást lefordították, de nem árulták el a jelentését. 12-én kiengedtek a vesztégzár alól és eligazítást tartottak. Volt egy tábormegvezető a NASA-fiúk sorában, aki a hazafiságról és a haza érdekéről, majd a világ sorsáról szónokolt nekünk. Titoktartási esküt kellett tennünk, hogy soha, senkinek nem beszélünk a kőről.

Hosszú hónapok teltek el. Végre elmaradtak a fogadások és a fárasztó ünnepek. Ismét munkába állhattam. A fejemből azonban nem tudtam kiverni a követ. A C. Clark, meg a 2001 Úrodüsszeia járt az eszemben. Persze, a mi kővünk nem volt egy monolit. Azt a monolitot Clark simának képzelte, szuperintelligenciával felszerelve. A miénk csak egy egyszerű bazaltkő volt, de állt rajta egy üzenet, melynek tartalmát – úgy éreztem – meg kell ismernem. Sokat kilincseltem, hogy megtudjak valamit az elemzések eredményéről, de semmilyen felvilágosítást nem kaptam. Hazugságokkal félremanipuláltak mindent a bürokrata és a katonaság. Elkeserítő volt. Mivel nem volt más ötletem, elkezdtem tanulmányozni az egyiptomi hieroglifákat. Sikerült elrejtennem egy fotót a kő felszínéről, melyen jól kivehetőek voltak a vésett részletek. Úgy láttam, hogy a felirat nagyon hasonlít az egyiptomiak írására. Bevettem magam az ókori Egyiptom világába. Egy örökké mozgó és veszélyt élvező űrhajós hirtelen könyvmoly lett. Könyvtárak tömegét látogattam és összeszedtem mindent, amit a hieroglifikus írásról tudni lehetett. A tanulás lassan ment. Az egyiptomiak szeszélyes írók voltak. Hol balról jobbra, hol jobbról balra írtak. De az is előfordult, hogy felülről lefele kezdődtek a szövegek. Mindezt saját belső esztétikájuk irányította. Három hónappal később azonban az

agyam kezdte lefordítani a könyvekben szereplő ákom-bákomokat. Feltárult előttem egy addig teljesen ismeretlen világ. Olyan volt, mintha ismét a Holdra utaztam volna. Olvastam fáraókról, a balzsamozás titkos tudományáról. Az irományok bevezettek az ókori alkímia rejtelseibe. Megismertem a pénzszedők, írkokok, parasztok munkáját és mindennapi életét. Fél év alatt profi hieroglifa-olvasó lettem.

Utazgatni kezdtem, mert a könyvek olvasása már nem elégítette ki vágyamat, hogy megismerjem az ókori keleti világot. Egyúttal fordítani kezdtem a fotón lévő feliratot. A kivehető jelek azonban nem teljesen passzoltak a tanult írásjelekkel. Nagy volt a hasonlóság, de nagy volt a különbség is. Úgy gondoltam Kairó és sok más egyiptomi helyszín talán majd megvilágosítja elmémet, hogy hogyan kell lefordítani ezt az irományt. Bejártam Karnap csodálatos templomát. Bemásztam Giza piramisai-ba, melyek belsejében a kinti sivatagi forrósághoz viszonyítva az úr hidege fogadott. Ismét úgy éreztem, mintha a Hold élesen szétváló két részén járnék. Rengeteg fali freskót böngésztem át, a múzeumokban lévő papiruszokat tanulmányoztam, de nem lettem okosabb. Pár évre feladtam a dolgot. Vártam.

Talán tíz év telt el, mialatt a komputertudomány hihetetlen fejlődésnek indult, ez engem is nagyon érdekelt. Már nem olyan monstrumok voltak a számítógépek, mint eleinte. Kecsesen és elegánsan pöffeszkedtek az ember íróasztalán. Mint NASA-alkalmazott, el kellett sajátítanom az új technikát. Megtanultam programozni és jobban megismertem az újabb generációs komputerek világát. Ekkor barátkoztam össze a NASA egyik informatikusával.

Mike fiatal tehetség volt, akinek a rögeszméje a kódfejtés volt. Alan Turing volt a példaképe és éjjel-nappal a történelem titkos kódjait bújta. Sokat mesélt nekem az Enigmáról és annak feltöréséről. Elmondta, milyen zseniálisak voltak a német mérnökök és, hogy csak a szerencsének volt köszönhető a kód feltörése. A kódok természete szöveget ütött a fejemben és ismét felszínre hozta a feledésbe száműzött rögeszmémet.

Az egyik este leültem Mike-kal beszélgetni és elmondtam neki, mi van a tulajdonomban. Azonnal lázba jött. Attól kezdve belevetette magát a képfeldolgozás és cryptográfia összes tudományába. Mike világa a szuperkomputerek világa volt. Ő nem a megszokott négy dimenzióban mozgott. Külseje zilált volt, haja kócos és szemei sokszor merengtek el a semmibe. Ilyenkor gondolkodott és ragyogó ötletek születtek a semmi világából. Hiába, ilyenek ezek a matematikusok. A fegyelmezett úrhajós-világhoz képest, ők a káosz megtestesítői. Kombinatorika, bonyolultság-elmélet, valószínűség-számítás. Pár matematikai fogalomról volt sejtésem, másokról nem. De Mike megoldotta a feladatot.

Emlékszem, hónapokig éjszakába fordulva dolgozott, míg elkészítette az egyik Cray komputernek szánt programot. A gyümölcs végül megtermett a fán. Megszületett a fordítóprogram. Betápláltuk a jeleket és vártuk az eredményt. Ha az én lábam nyoma az emberiségnek hatalmas lépés volt, akkor az a mondat, amit a gép kihozott, maga volt az ugrás. Ugrás egy más világ felé. Ugrás egy magasabb dimenzióba, ahol minden összegabalyodik. Végképp.

Megfejtettük azt a mondatot. Az új tudás pedig ismét titkolózásra kényszerített minket. Mike nem akarta elhinni az eredményt. Tiltakozott, hogy ez csak valami tévedés lehet. Rosszul programozta a gépet, és ezért újra kell csinálni az egészet. Mondtam neki, hogy szó sincs tévedésről. Az egész passzol a kő természetéhez. Amit lefordítottunk, az értelmes és egy kerek egész beleillő része. Csak mi nem tudjuk, mi az az egész. Szegény racionális elméje nem akarta elfogadni az irracionális igazságot. Ez az

igazság csak számunkra volt irracionális. Annak, aki az üzenetet küldte, nem volt az.

Ő ismerte a Hold és Föld tájait. Mindkettőn járt. Talán még bejárta a Naprendszer többi égitestét is, de erről nincs tudomásunk és nem is lesz. Talán még az emberi faj születését is látta. Figyelhetett minket. Szeretett minket. Ez volt kiolvasható abból a pár mondatból. Érdekelte a tudományunk és tudta, hogy egyszer eljutunk a Holdra. De azt nem tudta, mekkora káoszt okoz üzenetével. Nem tudhatta, milyen kihatása lesz mások sorsára. Nem is sejtette, hogy néhány halandónak csak pár morzsa jut a terített asztalról. A morzsák pedig nem csillapítják az elme éhségét.

Szomorú, de Mike megőrült. Elmegyógyintézetbe került. Kitört rajta a paranoid skizofrénia. Mindenhol ellenségeket és ügynököket szimatolt. Lakása olyan lett, mint egy katonai bunker. Büntudatot éreztem, hogy én is, meg az a kő is részese ennek a szomorú végkifejletnek. Azóta sokszor meglátogattam. Hála a jó és újabb gyógyszereknek, ismét dolgozik. A köről nem esik szó közöttünk. Talán elfeledte.

Aldrin sem járt jobban. Mikor visszatértünk és már senkit sem érdekelt, hogy a Holdon jártunk – mert annyira megszokottá vált a dolog –, depressziós lett. Agyon analizálták szegénnyt a holdkórsága miatt. Állandóan visszavágyott arra az átkozott égitestre. Kilépett a NASA-tól és egy szektát alapított. Ufókban, tündérekben, szellemekben hisznek. Bújták a régi mitológiákat, igazolást keresve arra, amit találtunk. Mert Aldrin is ezt kutatta. Persze, sohasem szegte meg az esküjét. Nem írt cikket, nem adott riportot a köről. De sejtettem, hogy izgatja a dolog. Ő is megszállott lett. Rögeszmésen kutatta az isteni lények nyomát itt a Földön, miközben állandóan a Hold felé sandított. Arca átvette a Hold sárga, viaszos fényét. Szellemmé vált. A Hold kísértetivé. Aztán pár év múlva helyrerázódott a lelke. Ismét önmaga volt. Föladta a Hold titkai után való keresgélést. Hogy tudata legmélyén is föladta-e a dolgot, azt nem tudom. Azóta biztos ő is sokszor gondolkodott a holdi Rosette-kő mibenlétén.

A rejtély titkát elásták, jó mélyre. Talán a B-52-es körzet egyik raktárában nyugszik. Vigyáznak rá jól, mint annyi más titokra. Pletykák terjengtek kormánykörökben arról, hogy pár információ-morzstát a vallási vezetőkhez is eljuttattak. Segítsenek megfejtetni nekik is a titkot. Állítólag a vezetők remegve olvasták végig az egész üzenetet, és szigorú hallgatásra köteleztek mindenkit, aki részesévé vált a történetnek. A titoktartás súlyos pecsétje nehezedett az ügyre vallási és világi oldalról egyaránt. Tulajdonképpen furcsálltam, hogy engem nem figyel senki. Nem figyelték Mike-ot és Aldrin-t sem. Talán kis halak voltunk egy hatalmas játszma pocsolyájában.

Utánunk még öt expedíció járt a Holdon. A leszállás mindig messze volt a *Nyugalom Tengerétől*. Nehogy megzavarja a kő az újabb űrhajósok szellemét. Bár előfordult – úgy halottam –, hogy egy-egy kolléga túlságosan a közelébe merészkedett. Ilyenkor szigorú paranccsal tessékelték vissza a komphoz. Megígérték neki, hogy ha nem megy vissza, nem kap nyugdíjat és az adója is magasabb lesz.

Így történt. Azóta sok homokszem lepergett az idő rostáján. A kő elfeledetté vált. Talán csak én emlékszem rá. Már olyan, mintha a barátom lenne. Valahol a távolban van egy mérföldkő, mely utat mutat. Vagy világitótorony lenne? Merre irányít minket? Fogalmam sincs. Lehet, hogy a múltba mutat. Lehet, hogy a jövőbe. De az is lehet, hogy mindkettőt kapcsolja össze egy apró pici pontban, melynek a neve: *jelen*. Ha tudhatnám, hogy kinek szól? Minket, embereket várt az üzenet? Vagy lehet, hogy egy idegen civilizáció hirdetőablája? Azon is töprengek, hogy mi is hagytunk üzenetet a Holdon. Mi lesz, ha az emberiség kipusztul, és az egész expedíció elfeledetté válik. Talán jön majd egy új értelmes faj, amelyik kijut az űrbe. Elindul a Hold felé,

tele büszkeséggel, hogy ők az elsők, akik annak talajára lépnek. Vajon milyen képet vághatnak majd, ha meglátják a követ, meg a mi üzenetünket?

Lelki szemeim előtt sokszor megjelenik az egyik fénykép, mely a Himalája csúcsáról készült. A csúcs telis-tele van zászlókkal. Már senki sem akar arra a csúcsra menni. Unalmassá vált. Ezernyi és ezernyi zászló libeg a jeges szélben. Hirdetve, hogy még a dalai Láma is kitűzte emblémáját a világ tetején. Az USA kormánya hasonló turisztikai lépéseket tervez. A NASA hold-túrákról szónokol, arról, hogy civilek is részesei lehetnek a nagy kalandnak. De vajon mi lesz a követ? Elszállítják? Lefedik egy zászlóval vagy terítővel, hogy emberi szem ne láthassa? Vagy idővel oly emberivé válik a Hold, hogy egyszerűen elveszti titkát. Az fogják hinni, hogy valamelyik félnótás tette ki a porba. Lehet, hogy egy megépült holdkupola alatt emberek fognak rajta piknikezni és az oxigénnel dúsított levegő megkezdni mállasztó tevékenységét. Az emberi idő vasfoga szépen megőrli a kő titkát, miközben eldobált üdítős palackok hevernek majd körülötte. Eltűnik, felszívódik, és eggyé olvad a Nagy Mindenség anyagával.

Ezen elmélkedem, megint kint ülve a teraszon és bámulva a Holdat. Lenézek az alattam elterülő városra. A nyári estébe a hársfák illata keveredik, s lent, mint megannyi csillag, világítanak a lámpák. Olyan, mintha a mennybolt a földre szállt volna. Töltök egy italt magamnak és elnyúlok a kinti ágyon. Nézegetem a régi fényképeket. Amit a Holdon csináltunk. Engem is lefényképeztek. Integetek a társaimnak. Mögöttem az USA zászlaja leszűrve a porba. Híres fénykép. Aldrin, ahogy ugrál, meg ott van a holdkomp is. Árnyék és fény élesen szétválik minden képen. Jelezve, hogy minden dolognak és történésnek két oldala van. Jó és rossz egymás mellett létezik. A határ pedig nagyon keskeny közöttük.

Eltűnődöm azon, ahogy össze-vissza szaladgálunk a két oldal közt. Ott a Holdon és itt a Földön is. Átéltük a jót és túléltük a rosszat. Mi kell még az embernek, így élete alkonyán. Felnézek az égre, ahol ismét egy felhőfoszlány készül kezdet formázni. A bábjátékos ismét kinyúl, hogy kézbe vegye a Holdat. Játszani szeretne? Úgy, mint akkor 1969-ben, csak most senki nincs a Holdon és jelenleg senki nem készül oda indulni. De attól még játszhat vele, hisz mindenkivel eljátszadózott az évek során.

Sorsunkat a Holdhoz kötötte és alig akarta eltépni, vagy éppenséggel nem is tudta eltépni ezt a köldökzsinórt. Kétszer születünk. Itt a Földön először és ott fent a Holdon másodszer. De nem tudom, hogy a második anyánk és apánk kicsoda. Isten, tudomány, természet, Univerzum? Elhagytak minket. Árvák vagyunk, és úgy látom, árvákat szülünk. Minden ember előbb-utóbb saját maga árvája lesz. Ezt teszi a felnőttkor. Ott, a Holdon, a másodszeri születés után, úgy érzem azonnal fel is nőttünk. Megértettük, hogy kiváltságos helyünk az Univerzumban elveszett. Másokkal kell osztoznunk az anyagon, téren és időn. Sokan sejtik már ezt, sokan, pedig tudják, hogy közeleg az emberiség kollektív felnőttkora. Hiába, nem véletlenül mondják, hogy beléptünk a Vízöntő következő ezer éves korszakába. Remélem, az igazság soha többet nem fog máglyán égni vagy bunkerek mélyén eltemetődni. Tényleg csak remélni tudom.

Nagyot sóhajtok, kezembe veszem a régi, elsárgult cetlit, és olvasni kezdem a rajta lévő 35 évvel ezelőtti írást, mely a követen lévő üzenet pár szavának fordítását rejti:

„... békével jövök, én, az isteni Dzsószér fáraó szolgálója, hogy eme idegen földön, hová mások még nem írták nevüket, felírom ott az istenek nevét.”

Behunyom a szemem, és azon gondolkodom, hogy vajon ki volt az első, aki a lábát a Holdra tette? Az biztos, hogy nem én.

T. P. Stafford másodpilóta és W. M. Schirra parancsnok 1965. december 15-én indult a Gemini-6 fedélzetén 1 nap 1 óra 51 perces űrrepülésre. A repülés során a Gemini-7-et 50 cm-re megközelítették.

T. P. Stafford parancsnok és E. A. Cernan másodpilóta 1966. június 3-án indult a Gemini-9 fedélzetén 3 nap 21 perces űrrepülésre, mindeközben Cernan 125 perces űrsétát hajtott végre. Első ízben repült körül egy űrhajós űrséta közben a Földet.